

Leyla Halid röportajı üzerine

Garbis ALTINOĞLU

17 Şubat 2018

13 Şubat 2018'de Siyasi Habersitesinde halihazırda, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (=FHKC) Politbüro üyesi konumunda bulunan Leyla Halid ile yapılan çok kısa bir röportaj yayınlandı. (Oysa Siyasi Habersitesinin ya da onun muhabirinin Leyla Halid'i bulmuşken onunla daha uzun ve daha detaylı bir röportaj yapması beklenirdi. Tabii -bence doğru olmasa da- bu, Halid'in kendi tercihi de olmuş olabilir.) Ben bu röportajı 15 Şubat'ta, kısa bir eleştirel not eklemek suretiyle Facebook sayfamda yayınladım. Ancak bu röportajda söylenenlerin biraz daha genişlemesine ve derinlemesine tartışılması yararlı olacaktı. Bu yazı, işte bu gereksinimi karşılamak için kaleme alındı.

* * * * *

Halid'in bu röportajda, Mavi Marmara saldırısından sonra Filistin sokaklarında Erdoğan'ın fotoğraflarının asıldığını, ancak buna rağmen Türkiye ile İsrail arasındaki ilişkilerin kesilmediğini, hatta güvenlik ve ekonomi alanlarında daha da arttığını belirttiği görülüyor.

Halid daha sonra diğer şeylerin yanısıra, Suriye'ye yapılan dış müdahalelerden söz ederken şunları da söylüyor:

Bu müdahaleler Suriye'deki seçilmiş olan hükümetin izni olmadan yapılıyor.

Biz ilk olarak başka bir ülkeye müdahale edilmesine, asker gönderilmesine karşıyız. Türkiye ordusunun Suriye'ye girmesi bir uluslararası hukuk ihlalidir, işgaldir. Ayrıca Türkiye'nin Suriye'nin iç işlerine karışmaya hakkı yoktur. Biz sadece Türkiye'nin değil bütün ülke ordularının Suriye'den çekilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Halid'in, Türkiye'nin Suriye'nin iç işlerine burnunu sokmasını ve Türk

ordusunun Suriye'ye girmesinin yanlış ve kabul edilemez bulması olumlu. Ancak, eğer bir çeviri hatası yoksa, burada FHKC Politbüro üyesinin, başka bir ülkeye asker gönderilmesine karşı olduğunu söylediğine de tanık oluyoruz:

Halid sözlerini şöyle bitiriyor:

Biz sadece Türkiye'nin değil bütün ülke ordularının Suriye'den çekilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Leyla Halid'in -kendisinin ve dolayısıyla örgütünün- genel olarak, başka bir ülkeye asker gönderilmesine karşı olduğunu ileri sürmesi ve bütün ülke ordularının Suriye'den çekilmesini talep etmesi yanlıştır. Yanlıştır çünkü bu tutum SALDIRGAN konumunda bulunan güçlerle, SAVUNMA konumunda bulunan güçler arasındaki temel önem taşıyan ayrımı ortadan kaldırıyor ve her ikisini de aynı kefeye koyuyor. Bu son çözümlemede, HAKSIZ savaşlar ile HAKLI savaşlar arasındaki belirleyici ayrımı ortadan kaldırmak anlamına gelir. Onun hatalı vargılarının altında işte bu sakat bakış açısı yatmaktadır.

Konuyu Suriye somut örneği üzerinden ele alalım. Suriye Mart 2011'den bu yana ABD, İsrail, Batı Avrupa, Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi gerici ve saldırgan güçlerin ve onların kiralık askerleri olan cihatçı teröristlerin saldırısı altındadır. Ve bu güçlere karşı bir ulusal kurtuluş savaşı vermektedir. (Bu güçlerin kendi aralarında yaşadıkları sürtüşme ve anlaşmazlıklar, tablonun genel niteliğini değiştirmiyor.) Buna karşılık İran, Hizbullah, Rusya vb. ise Suriye hükümetinin yanında saf tutmuşlardır. Dahası, birinci gruptakiler davetsiz konukya da açıkça işgalci konumda iken ikinci gruptakiler (İran, Hizbullah, Rusya vb.), Suriye hükümetinin talebi üzerine orada bulunuyorlar. Demek ki Suriye'nin, karşı karşıya olduğu emperyalist-Siyonist-cihatçı saldırıya karşı başka devletlerden ve örgütlerden yardım istemesi tamamen meşru olduğu gibi İran, Hizbullah, Rusya vb. güçlerin Suriye'de bulunması da esas olarak meşrudur.

Bu değerlendirmeye Suriye'deki rejimin despotik ve anti-demokratik olduğu gerekçesiyle karşı çıkılamaz. Bu genel bir kuraldır ister Irak olsun, ister Pakistan, ister Zimbabwe olsun ister Kazakistan, ister Fas olsun ister Endonezya, ister Laos olsun ister Kürdistan Bölgesel Yönetimi, hiç fark etmez. Emperyalist ya da bölgesel gerici ve yayılmacı devletlerin özellikle küçük ve savunması zayıf ülkeleri izole etmeye çalışması ve ambargoya tabi tutması, onlara tehditler savurması, onlara doğrudan ya da dolaylı olarak saldırması ve onların topraklarını işgal etmesi, onların başına kendi kuklalarını yerleştirmesi vb. kabul edilemez. Kendilerini yöneten despotik ve anti-demokratik rejimleri devirmek, öncelikle o ülkeler halklarının hakkı ve görevidir. O halde, zaten çoğu zaman tam da bu ülkelerdeki gerici rejimleri ve klikleri desteklemiş, onlarla

işbirliği yapmış, hatta belki de bir biçimde bu klikleri iktidara getirmiş olan emperyalist devletlerin ikiyüzlülükleri sergilenmeli ve demokratik demagojileri net ve kesin bir dille reddedilmelidir.

Şu da unutulmamalıdır: Hiçbir savaşta karşı karşıya gelen taraflardan biri MUTLAK İYİ ve diğeri MUTLAK KÖTÜ değildir ve olamaz da. Hemen hemen hiçbir zaman meleklerle şeytani yaratıklar arasında olduğu ileri sürülemeyecek olan bir savaşta haklı olan tarafın ya da tarafların kusur, suç ve günahlarına, hatta yer yer gerici tutumlarına rastlanabilir. Ama bu ikincil faktörlerden yola çıkarak o savaşın belirleyici niteliği karartılamaz. Suriye, İran ve Rusya'daki rejimlerin despotik ve anti-demokratik bir nitelik taşıdığını ve İran ile Rusya'nın Suriye'yi desteklemekte kendi siyasal ve ekonomik çıkar hesaplarının olduğunu kim yadsıyabilir ki? ABD-İsrail saldırısı tehdidi altında olan İran'ın bölgede bir güç projeksiyonu yapma ve kendine göre birdirenışksenikurma ve gene ABD-NATO saldırısı tehdidi altında olan Rusya'nın Ortadoğu'da kendi nüfuz alanını genişletme ve Batı emperyalist bloku içindeki çatlaklardan yararlanma peşinde olduğu biliniyor. Ama bu olgulardan hareketle sapla samanı birbirine karıştırmak ve Suriye'de olan bitenin baskın ve belirleyici niteliğini görmezden gelmek olmaz: Mart 2011'den bu yana Suriye'de süregelen çatışmada esas düşman ve haksız taraf ABD-İsrail-Batı Avrupa-Türkiye-Suudi Arabistan-Katar ve İslami terör gruplarından oluşan gerici cephe ya da koalisyondur. Bundan çıkan sonuç, yaşanan üstü örtülü ve açık savaşın, Suriye ve bağlaşıkları açısından HAKLI, emperyalist-Siyonist cephe ya da koalisyon açısından ise HAKSIZ bir savaş olduğudur.

Burada bir parantez açarak, emperyalist bir ülke olan Rusya'nın Suriye savaşında oynadığı rol ve işgal ettiği konuma kısaca değinmek gereği duyuyorum duyuyorum çünkü bu nokta bir dizi yanlış anlamaların, kafa karışıklığının ve hatta yer yer demagojik akıl yürütmelerin konusu oluyor. Bu konuyu kavramakta güçlük çekenler, bazı koşullarda ve dönemlerde emperyalist, hatta faşist devletlerin kısmi, sallantılı, eğreti ve geçici de olsa OBJEKTİF OLARAK ilerici bir rol oynayabileceğini kavrayamıyorlar. Bunun klasik örneklerinden birkaçı üzerinde duralım.

a) Mao Zedung'un önderlik ettiği Çin Komünist Partisi, Japon emperyalist işgali koşullarında, yıllardır savaştığı ve başında Çang Kay-şek'in bulunduğu elikanlı faşist Kuomintang partisiyle bir anti Japon birleşik cephe kurdu. Bu cephe, yer yer yaşanan saldırılara ve Kuomintang'ın sabotaj girişimlerine rağmen 1945'e kadar varlığını korudu.

b) İkinci Dünya Savaşı sırasında SSCB, öndegelen iki emperyalist devletle (Britanya ve ABD) baş düşman konumundaki Almanya-İtalya-Japonya faşist

blokuna karşı, gene kısmi, sallantılı, eğreti ve geçici de olsa OBJEKTİF OLARAK ilerici bir rol oynayan bir birleşik cephe kurdu.

c) Gene İkinci Dünya Savaşı sırasında, Alman ve Japon işgali altındaki Avrupa ve Asya ülkelerinde komünist partileri faşist işgalcilere karşı, değişik burjuva partileriyle geçici bağlaşımlar kurdular. Bunlar arasında en çok bilinenlerinden biri Fransa'da başında, Charles de Gaulle'ün bulunduğu Özgür Fransa Güçleri'yle Fransa Komünist Partisi arasında kurulmuş olan ve Ulusal Direniş Konseyi olarak bilinen birleşik cephedir.

Bugün Rusya özellikle nükleer cephaneliği bakımından ABD ile eşit düzeyde olmasına rağmen, dünya halklarının BAŞ DÜŞMANI konumunda bulunan rakibine kıyasla gerek siyasal ve ekonomik ve gerekse askeri bakımdan ÇOK DAHA GÜÇSÜZ bir ülkedir. Benzer bir saptama, ekonomik büyüklüğü bakımından ABD'ne yetişmek üzere olan, ama askeri bakımdan çok daha zayıf olan ve özellikle nükleer cephaneliği çok daha küçük olan Çin sosyal-emperyalizmi için de yapılabilir. Dolayısıyla, Suriye gibi emperyalist-Siyonist-İslami terörist saldırı altında bulunan ülkelerin, Rusya ve Çin gibi büyük devletlerle ve İran gibi bölgesel güçlerle iyi ilişkiler sürdürmeleri ve onların ekonomik, siyasal ve askeri desteğinden yararlanmaları son derece doğaldır ve nesnelerin doğası gereğidir. Ve daha da önemlisi bu tür durumlarda, Suriye gibi saldırının kurbanı olan ülkelerin ikincil emperyalist devletlerle BAŞ DÜŞMANA karşı bir bağlaşma kurmuş olmaları bu savaşın belirleyici ulusal kurtuluşçu niteliğini ortadan kaldırmaz. Emperyalistler arası rekabet, halihazırda Suriye'de sürmekte olan savaşın ancak ikincil ya da üçüncül yanını oluşturmaktadır.

Eğer Halid, bir ulusal kurtuluş hareketinin ya da bir toplumsal devrimin esas olarak ilgili ülkenin kendi halkına ve onun özgücüne dayanmak suretiyle yapılmasını kasetmiş olsaydı, buna itiraz edilemezdi elbet. Ama onun böyle yapmadığını ve aralarında ayırım yapmaksızın devrimci ya da gerici her türlü yardım ya da müdahaleyi reddettiğini gördük.

Aslında yukarda işaret ettiğim türden geçici bağlaşımlar başka dönemlerde de yaşanmıştır. Örneğin Lenin,Junius Broşürübaşlıklı yazısında 1756-1763 yılları arasında çok sayıda Avrupa devletinin katılımıyla gerçekleşen ve Fransa ile bağlaşıklarının yenilgisiyle sonuçlanan Yedi Yıl Savaşları'ndan sonra yaşananları anlatırken şöyle diyordu:

Yıllar sonra Kuzey Amerika devletlerinin yalnızca Britanya'ya karşı giriştikleri ulusal kurtuluş savaşı başlamıştır. O zamanlar, bugünkü Birleşik Devletler'in bazı bölgelerine sahip olan Fransa'yla İspanya, Britanya'ya karşı başkaldıran devletlerle bir dostluk anlaşması yapmışlardı. Bunu, Britanya'ya karşı

duydıkları düşmanlıktan ötürü, yani kendi emperyalist çıkarları için yapmışlardır. Fransız askerleri, Amerikan kuvvetlerinin yanında Britanya'ya karşı çarpışmıştır. Burada gördüğümüz şey, ulusal bir kurtuluş savaşıdır. Bu savaşta emperyalist rekabet ikincil bir öğedir, ciddi bir önemi yoktur. (Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, Ankara, Sol, 1979, s. 263-64)

Filistin direnişinden gelen bir isim olan Halid'in bütün bunları ve kendi halkının benzer deneyimlerini çok iyi bilmesi gerekirdi. Gerekirdi, çünkü Filistin halkı da, en azından 1948'den bu yana eşitsiz bir savaş içinde olduğu İsrail'in saldırganlığına karşı komşu ülkelerin ve diğer kurtuluş hareketlerinin kendisine yardım etmesini talep etmiş ve bu yardımı bir ölçüde almıştır da. Bu talep tümüyle meşru bir nitelik taşıyordu. Hem de Filistin halkına şu ya da bu düzeyde destek veren Ürdün, Mısır, Suriye ve Irak gibi devletlerin burjuva karakterine ya da bu ülkelerin despotik ve anti-demokratik gerici siyasal rejimlerle yönetiliyor olmalarına rağmen böyleydi bu.

Halid, İsrail'in kurulmasından sonra 1948'de patlak veren Arap-İsrail savaşında Ürdün, Mısır, Suriye ve Irak kuvvetlerinin Filistin topraklarına girmesine ve burada İsrail kuvvetlerine karşı savaşa katılmasına itiraz etmek bir yana bunu tümüyle meşru sayıyor olmalı.

Gene o, 1967'de patlak veren Arap-İsrail savaşında Ürdün, Mısır, Suriye ve Irak kuvvetlerinin Filistinli gerillalarla birlikte savaşmasına da itiraz etmek bir yana bunu tümüyle meşru sayıyor olmalı.

Ve gene o, 1973'de patlak veren Arap-İsrail savaşında Mısır ve Suriye kuvvetlerinin Filistinli gerillalarla birlikte savaşmasına da itiraz etmek bir yana bunu tümüyle meşru sayıyor olmalı.

Öte yandan Halid,

a) Filistin Kurtuluş Örgütü çatısı altında bulunan ve o sıralar esas olarak Ürdün'de bulunan direniş örgütlerinin 1970-71'de Ürdün ordusuna karşı verdiği savunma savaşını,

b) 1975-90 yılları arasında yaşanan Lübnan iç savaşında yer alan Filistinli direniş örgütlerinin Lübnan'da, sağcı ve gerici Hristiyan gruplara karşı solcu ve ilerici Müslüman gruplarla birlikte hareket etmiş olmasını ve,

c) Filistin direnişinin, İsrail'in 1982'de Lübnan'daki mevzileri ve güçlerini ezmek için giriştiği saldırı savaşına karşı, Lübnan'daki ilerici ve solcu güçlerle ve bir ölçüde de Suriye ordusunun bazı öğeleriyle birlikte yaptığı direnişi de tümüyle meşru sayıyor olmalı.

Ama eğer Halid, bu röportajda yaptığı gibi Biz sadece Türkiye'nin değil bütün ülke ordularının Suriye'den çekilmesi gerektiğini düşünüyoruz tümcesinde dile getirdiği görüşün arkasında durmakta diretirse, bindiği dalı kesmiş olacaktır.

Bu durumda o, a) bir yandan Arap-İsrail savaşlarında komşu Arap ülkelerinin Filistin topraklarında Filistinli direniş örgütleriyle birlikte İsrail'e karşı savaşmasını meşru görmediğini söylemek zorunda kalacak ve b) bir yandan da Filistinli direniş örgütlerinin, Filistin toprağının dışında, yani Ürdün ve Lübnan'da İsrail saldırılarına karşı yaptığı savunma savaşlarını meşru görmediğini söylemek zorunda kalacaktır. Bu bakımdan, kendisini Marksist-Leninist sayan FHKC'nin Politbüro üyesi Leyla Halid'in bu konuya yaklaşımını, Marksist-Leninist öğretinin ışığında yeniden gözden geçirmesinde yarar vardır.

<http://siyasihaber3.org/leyla-halid-tum-yabanci-ordular-suriyeden-cekilmelidir>

Author Details

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Linkedln üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Daha fazlaArkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pocket'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Tumblr'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)